

Душан Балан

О ЖЕНО

Све биље
Мазно је уткано
У твоје обале сазреле
Од музике и птица што вечно круже
Баш изнад неухватне луке
Тих недосањаних
Заноса.
Та ватра
Расцветана маме
Мој брод пун чешње да уплови
У умиљате атаре светилишта
Где има животног тамјана
Ко летњих плодова
Равнице.
А ако
Се сан обистини
Вежи ме ко земља сигурно
Самртним оковом буђења за златни
Стуб оног невидљивог сунца
Из твоје утробе
Што сија.
О жено
Божанство најдраже
Доћи сад бићеш разапета
У мојим длановима сред ломача да
Умреш а рађаћеш се из
Сопственог пепела
Још лепша.